

Spelare-Balk.

Nu han lunkade in i den qualmiga sol, nog
 Ag ned, som en wingskjuten fall.
 Men för fåmpar fring bord gaf han ordning för spel.
 Will du höra hans Spelare-Balk.

2. Ej må låsas i bok, ej må sofwas i säng,
 mellan lakan blott sjufling läggs ned;
 Spelarn wake på stol och med korten till bok, och
 till nattmössa hatten på sned.

3. "Kort är swårdfåstet der hos den tappre Husar,
 fort den gadd hwarmed Husu ger hugg.
 Det är nog; har du mod, se i medspelarns kort,
 och för kort är då icke din lugg.

4. "När det rafflas med makt, wåga kasan du har,
 har du ingen, lägg uret till bank.
 Låt det gå; låt det gå: den som swiker är feg,
 förr'n du swiker, då hellre blif pank.

5. "Knackar jungfru på dörr, nog du öppnar: kasske
 bår hon häfwor från frögarediss;
 Ty det brännwin är dock det starkaste win, och
 den sill är den saltaste fiff.

6. "Nu syns Biribi-Bank; förr'n du wiker från den,
 wåga rocken i hwilken du står;
 Kryper nog till sin Herre igen, hwarom ej: gå i
 skjortan, ty nu ha wi wår.

7. "När du wunnit war glad: den som beder om lån,
 har ej pant, är din spelbror lifwål;
 Gif'n en stärf till en pott: hör den blefnades röst:
 den är niding, som afbryter spel.

8. "Sår är spelarewinst, och det pryder sin man,
 när fring mun eller näsa det står;
 Låt det blöda, förbind det se'n spelet är slut, men
 ej förr, will du heljas för wår."

9. Så han stiftade lag, och hans namn med hvar natt
gick som förbud från stad och till stad.
Och hans life ej fanns mellan Stockholm och Gap;
men till slut wände lyckan sitt blad.
10. Och då satt han wid lådan och blickade mörkt,
såg hur tårningen drillade sig.
"I ditt djup ser han ned med sex ögon kanske, men
med ett ser han uppåt till mig.
11. "Är Fortuna mig wred, må hon wända mig rygg,
jag will tappa, om så är bestämdt;
Men hon smilar så falskt, sticker Blar'n i min hand,
som nu grinar emot mig alltjemt."
12. Så han rymde från otur till otur alltjemt,
han war skygg för den grönskande jord,
Och han jagades nu utaf björnarne hån opp till
Konungastaden i Nord.
13. När han Gåldstugan såg, som på Hornsgatan står,
med de gallrade fönstren uti,
Hwad han tänkte wet Loke, och spelarn det wet,
I som tappen, I weten det, I!
14. "Är det här jag skall bo, är det kurrar jag ser,
som Korp'ralen i tullen beskref?
Det war hit, det war hit mina björnar mig bjöd;
men de sjelfwe i hidet förblef.
15. "Gå ej Herrar i smånätta rummena der, och
betjenter med bricka på frack?
Och som slagbjörnens brumm låter wårdens frig in,
och som swordomar gästernas tack.
16. "Snart tre år ha förgått se'n jag skildes från hem,
tänkte då ej på spelareffuld;
Tänkte blott: "huru världen på forger år tom, men
på wänner och nöjen så full.

1. Jag har en liten stuga,
Den stugan är dock min.
Men ödmjukt skall man buga
Att till mig komma in.
2. Helt nära invid marken
Har den sin resning fått.
Der borta utmed parken
Der står ett skyhögt slott.
3. I prakt och stoj otroligt
Der bor en Herreman.
Jag sofwer alltid roligt
Men det gör icke han.
4. Jag satt utför min foja
En wacker aftonstund,
Då plössligt hördes stöja
Hans koppel fring min lund.
5. Jag satt och sjöng min wisa,
Den sjelf jag gjort, — jo, jo, —
Att Himlens Herre prisa
För lugn och samwetsro.
6. Hans Nåde till mig trädde
Lust som jag bäst förnöjd
Försynens godhet quädde
För sinnesro och fröjd.
7. Hans Nåde, stödd mot bänkan,
Grannt hade hört min sång,
Jag teg och tog af mödan:
Han tankfull gick sin gång.
8. Han drog en suck af smärta,
O! den förstod jag godt —
Gif mig ditt glada hjerta,
Och gerna tag mitt slott!

1. Skön är en ros, på hwars doftande stöte,
Himmelska perllika tårarne glimma,
Solen är skön då i aftonens timma,
Mildt emot lugnade bbljan hon ler;
Fjäriln är skön, som till blommornas möte,
Buren, lik sylfen, på gyllene wingar,
Glädligt och snabbt öfwer fälten sig swingar:
Långt mera skön dock, o Glicka, du är!
2. Ljus är wäl lärkans melodiska stämnia,
Som under lundarnes genswar förswinner;
Ljust är wäl sorlet af källan, som rinner
Lugnt till den tröttade wandrarens tröst;
Ljust är, då qual våra hjertan beklämna,
Trollas af harpens medlidande toner
In uti sorgfria, ljusare zoner:
Långt mera ljus är dock, Glicka, din röst.
3. Drufwernäs doftande nektar förtjusar;
Tjusande locka citronernas frukter;
Tjusfull är böljan med lifwande lugter,
Lypnad för strålarnes smekningar nyss;
Tjusfull Zefiren, som swallande susar;
Tjusfullt att, sirad af leende fransar,
Grra i wilde Bacchantiska dansar:
Men mera tjusfull är Glickornas kys!
4. Hell eder Glickor! wår lefnads försköning,
Lingenas lycka och Skaparens ära;
Födda att fjättrade männerna lära
Byta till någon sitt qualfulla lif.
Må eder kys bli min mödas beldning! —
Gritt du beröfwe mig guldet och makten,
Lockande lagern och stimrande prakten,
Fader! men Glickornas omhet mig gif!

Hyacinten.

Den döende Kraftens hjertblod jag är,
 Dess rop på min urna står skrifwet:
 Förstår du mitt dunkelt glöddande qual?
 Är du också en främling i skuggornas dal,
 Bedragen på drömmen om lifwet?
 Wet, blott åt de ewiga stjernornas tal
 Blef nöjet, förnygrande, gifwet!
 De fira sin ungdom i sferisk dans,
 Och lyser från waggan fram deras glans
 Till grafwen.

2.

Hwi syster då längre din bedjande blick
 Till himlen, den ödeliga, falla?
 Af ljus är dess borg, men med port af demant;
 Hvad brygga förmår från dess swindlande brant
 Till jordens asgrunder falla?
 Der trönar kanhända allt Saligt och Sant;
 Men kan du wäl ödet befalla?
 För skoftet blef smärtan det verkliga blott;
 Hwem steg, att förwisa dig sällare lott,
 Ur grafwen?

3.

Wäl visar dig Hoppet sin gröna strand
 Der de fagra Sirenera sjunga,
 De slå sina harpor i solens sken,
 Men kusten är hwit af mördades ben
 Och swel bor på hafsfruens tunga.
 De willor, som spinnas på Mornornas ten,
 Omhyndiga själar betunga:
 Men wis är den man, som ej fruktar, ej ber;
 Och den bär kronan, som hoppas ej mer
 An grafwen.

4.

Dock flammor i dig en skapande eld
 Som kämpar med ödet och tiden,
 Hans låga förtär det Förgångligas twång;
 Och höljes af moln planeternas gång —
 Ditt ljus är din stjerne i striden!
 Snart hinner dig Natten, lycklig och lång,
 Och med henne den lagrade friden.
 Den som himmel och asgrund bär i sitt bröst,
 Är nog för sig själf, och behöfwer till tröst
 Blott grafwen.

Ne, söta mor! oändligt han rör mig.
 Allt se'n den dag han blef mitt förswar,
 Ser jag hans bild i drömmarne för mig,
 Är han min tankes mål alla dar.
 Glädje och fruktan ömsom han tänder,
 Endast för honom suckar jag sänder.
 Om det nu blott af erkänsla händer,
 Ej någon dödlig fanns än i dag,
 Som war så erkänksam som jag. :,:

2.

Ja, hvarje gång då honom jag finner,
 Allt blir så ljukt, så lyckligt och gladt;
 Men då han åter från mig försvinner,
 Allt synes sorgligt, tungt som en natt.
 Hoppet att snart han dit återwänder
 Sedan den enda glädje mig sänder.
 Om allt det der af erkänsla händer,
 Ej någon dödlig fanns än i dag,
 Som war så erkänksam som jag. :,: